

8. Dal(és)szöveg – A teljes szövegkorpusz

Az I. alkorpusz szövegei

ITEM A = Kosztolányi Dezső: Akarsz-e játszani?

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvvel fontosnak látszani,
nagykomolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölni,
gyöngyöt dobálni, semminek örülni,
sóhajtvá rossz ruhákat öltetni?
Akarsz-e játszani mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszu őszt,
lehet-e némán teát inni véled,
rubin-teát és sárga páragőzt?
Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
hogyan a körúton járkál a november,
az utcaseprő, szegény, beteg ember,
ki fűtőréz az ablakunk alatt?
Akarsz játszani kígyót, madarat,
hosszú utazást, vonatot, hajót,
karácsonyt, álmot, mindenféle jót?
Akarsz játszani boldog szeretőt,
színlelni sírást, cifra temetőt?
Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?
Virágok közt feküdni lenni a földön,
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

ITEM A' = Kaláka: Akarsz-e játszani?

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvél fontosnak látszani,
nagykomolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölteni,
gyöngyöt dobálni, semminek örülni,
sóhajtvá rossz ruhákat öltetni?

S akarsz, akarsz-e játszani

Akarsz, akarsz-e játszani

Akarsz-e játszani, mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszú őszt,
lehet-e némán teát inni véled,
rubinteát és sárga páragőzt?
Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
hogyan a körúton járkál a november,
ez az utcaseprő, szegény, beteg ember,
ki fütyörész az ablakunk alatt?
Akarsz-e játszani kígyót, madarat,
hosszú utazást, vonatot, hajót,
karácsonyt, álmat, mindenféle jót?
Akarsz-e játszani boldog szeretőt,
színlelni sírást, cifra temetőt?

Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?
Virágok közt feküdni lenn a földön,
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?

Virágok közt feküdni lenn a földön,
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

S akarsz, akarsz-e játszani
Akarsz, akarsz-e játszani

Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?
Virágok közt feküdni lenn a földön,
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

ITEM B = Pilinszky János: Ne félj!

Én megtehetném és mégsem teszem,
csak tervezem, csak épphogy fölvetem,
játszom magammal, ennyi az egész,
siratni való inkább, mint merész.

Bár néha félek, hátha eltemet
a torkomig felömlő élvezet,
mi most csak fölkerődző förtelem,
mi lesz, ha egyszer mégis megteszem?

A házatok egy alvó éjszakán,
mi lenne, hogyha rátok gyújtánám?
hogy pusztulj ott és vesszenek veled,
kiket szerettél! Együtt vesszetek.

Előbb örökre megnézném szobád,
elüldögnék benn egy délutánt,
agyamba venném, ágyad merre van,
a képeket a fal mintáival,

a lépcsőt, mely az ajtódig vezet,
hogy tudjam, mi lesz veled s ellened,

a tűzvész honnan támad és hova
szorít be majd a lázadó szoba?

Mert égni fogsz. Alant az udvaron
a tátott szájjal síró fájdalom
megnyílik érted, nyeldeklő torok.
Hiába tépsz föl ajtót, ablakot.

A túlsó járdán állok és falom:
gyapjat növeszt a füst a tűzfalon,
gyulladt csomóba gyúl és fölfakad,
vérző gubanc a szűk tető alatt!

Mi engem ölt, a forró gyötirelem,
most végig ömlik rajtad, mint a geny,ny,
sötét leszel, behorpadt néma seb,
akár az éj, s az arcom odalent.

Így kellene. De nem lesz semmi sem.
A poklokban is meglazult hitem.
Vigasztalást a játék sem szerez,
az éjszakának legmélyebbje ez.

Hogy átkozódtam? Vedd, minek veszed.
Nem érdekel, nem is szerettelek.
Aludj nyugodtan, igyál és egyél,
s ha értenéd is átkaim, - ne félj.

ITEM B' = Szabó Balázs Bandája: Ne félj!

Én megtehetném és mégsem teszem,
csak tervezem, csak épphogy fölvetem,
játszom magammal, ennyi az egész,
siratni való inkább, mint merész, bár...

Bár néha félek, hátha eltemet
a torkomig felömlő élvezet,
mi most csak fölkérődző förtelem,
mi lesz, ha egyszer mégis megteszem?

A házatok egy alvó éjszakán,
mi lenne, hogyha rátok gyújtánám?
hogy pusztulj ott és vesszenek veled,
kiket szerettél! Együtt vesszetek.

Előbb örökre megnézném szobád,
elüldögélnék benn egy délutánt,
agyamba venném, az ágyad merre van,
a képeket a fal mintáival,

a lépcsőt, mely az ajtódig vezet,
hogy tudjam, mi lesz veled s ellened,
a tűzvész honnan támad és hova
szorít be majd a lázadó szoba?

Mert égni fogsz. Alant az udvaron
a tátott szájjal síró fájdalom
megnyílik érted, nyeldeklő torok.
S hiába tépsz föl ajtót, ablakot.

A túlsó járdán állok és falom:
gyapjat növeszt a füst a tűzfalon,
gyulladt csomóba gyúl és fölfakad,
vérző gubanc a szűk tető alatt!

Mi engem ölt, a forró gyötirelem,
most végig ömlik rajtad, mint a geny,ny,
sötét leszel, behorpadt néma seb,
akár az éj, s az arcom odalent.

Így kellene. De nem lesz semmi sem.

A poklokban is meglazult hitem.

Vigasztalást a játék sem szerez,
az éjszakáknak legmélyebbje ez.

Hogy átkozódtam? Vedd, minek veszed.

Nem érdekel, nem is szerettelek.

Aludj nyugodtan, igyál és egyél,
s ha értenéd is átkaim, - ne félj.

Hogy átkozódtam? Vedd, minek veszed.

Nem érdekel, nem is szerettelek.

Aludj nyugodtan, igyál és egyél, egyél és igyál
s ha értenéd is átkaim, - ne félj.

ITEM C = József Attila: Ülni, állni, ölni, halni

Ezt a széket odább tolni,
vonat elé leguggolni,
óvatosan hegyre mászni,
zsákomat a völgybe rázni,
vén pókomnak méhet adni,
öregasszonyt cirógatni,
jóízű bablevest enni,
sár van, lábujjhegyen menni,
kalapom a sínre tenni,
a tavat csak megkerülni,
fenekén ruhástul ülni,
csengő habok közt pirulni,
napraforgók közt virulni -
vagy csak szépet sóhajtani,
csak egy legyet elhajtani,
poros könyvem letörülni, -
tüköröm közepébe köpni,

elleneimmel békülni,
hosszú késsel mind megölni,
vizsgálni, a vér hogy csordul,
nézni, hogy egy kislány fordul -
vagy csak így megülni veszteg -
fölglyujtani Budapestet,
morzsámra madarat várni,
rossz kenyerem földhöz vágni,
jó szeretőm megríkatni,
kicsi hugát ölbe kapni
s ha világ a számadásom,
úgy itt hagyni, sose lásson - -

ó köttető, oldoztató,
most e verset megírató,
nevettető, zokogtató,
életem, te választató!

ITEM C' = Hobo: Ülni, állni, ölni, halni

Ezt a széket odább tolni,
vonat elé leguggolni,
óvatosan hegyre mászni,
zsákomat a völgybe rázni,
vén pókomnak méhet adni,
öregasszonyt cirógatni,
jóízű bablevest enni,
sár van, lábujjhegyen menni,
kalapom a sínre tenni,
a tavat csak megkerülni,
fenekén ruhástul ülni,
csengő habok közt pirulni,
napraforgók közt virulni -
vagy csak szépet sóhajtani,
csak egy legyet elhajtani,

poros könyvem letörülni, -
tüköröm közepébe köpni,
elleneimmel békülni,
hosszú késsel mind megölni,
vizsgálni, a vér hogy csordul,
nézni, hogy egy kislány fordul -
vagy csak így megülni veszteg -
fölgyujtani Budapestet,
morzsámra madarat várni,
rossz kenyerem földhöz vágni,
jó szeretőm megríkatni,
kicsi hugát ölbe kapni
s ha világ a számadásom,
úgy itt hagyni, hogy ne lásson
s ha világ a számadásom,
úgy itt hagyni, hogy ne lásson
úgy itt hagyni, hogy ne lásson
úgy itt hagyni, hogy ne lásson

ITEM D = Parti Nagy Lajos: Földközel

Tavaszi, tavasz lesz, földközel,
virágmagasban verdesel.
Torkomban bross, irónia,
nincsen már mitől óvnia,
hordom mégis, mint pléhigát
e göcögést, mit tú ver át.
Lemezrekedten suttogok,
gipsszel kiöntött ballonok,
szélrablók ülik az eget,
ne várd, hogy levezessenek.
Virágmagasban verdesel,
ennyi vagy, örök földközel,
az éj, ha hangárjába zár,
mint bogarat a tulipán,

propellerzajjá változol,
nem közeledsz, nem távozol.
Virágmagasban, földközel,
rezegsz, verődsz, hát higgyem el,
hogy azt a repülőteret
kitűzhetem, kitűzheted?
Hogy ne csak ernyőn fogjalak,
hogy belül megtaláljalak,
hogy mint a vérem járjad át
az érnyalábnyi éjszakát.

ITEM D' = Sajnosbatár: Földközel

Tavaszi, tavasz lesz, földközel,
virágmagasban verdesel.
Torkomban bross, irónia,
nincsen már mitől óvnia,
hordom mégis, mint pléhigát
e göcögést, mit tű ver át.
Lemezrekedten suttogok,
gipsszel kiöntött ballonok,
szélrablók ülik az eget,
ne várd, hogy levezessenek,
szélrablók ülik az eget.
ne várd, hogy levezessenek.
Virágmagasban verdesel,
ennyi vagy, örök földközel,
az éj, ha hangárjába zár,
mint bogarat a tulipán,
propellerzajjá változol,
nem közeledsz, nem távozol.
propellerzajjá változol.
nem közeledsz, nem távozol.
Virágmagasban, földközel,
rezegsz, verődsz, hát higgyem el,

hogy azt a repülőteret
kitűzhetem, kitűzheted?
Hogy ne csak ernyőn fogjalak,
hogy belül megtaláljalak,
hogy mint a vérem járjad át
az érnyalábnyi éjszakát,
hogy mint a vérem járjad át
az érnyalábnyi éjszakát.

ITEM E = Petőfi Sándor: A természet vadvirága

Mit ugattok, mit haraptok
Engemet, hitvány ebek!
Torkotokba, hogy megfúltok,
Oly kemény koncot vetek.
Nyirbáljatok üvegházak
Satnya sarjadékain;
A korlátatlan természet
Vadvirága vagyok én.

Nem verték belém tanítók
Bottal a költészetet,
Iskolai szabályoknak
Lelkem sosem engedett.
Támaszkodjék szabályokra,
Ki szabadban félve mén.
A korlátatlan természet
Vadvirága vagyok én.

Nem virítok számotokra,
Árva finnyás kóficok!
Kiknek gyöngye, kényes, romlott
Gyomra mindjárt háborog;
Van azért, ki ép izléssel
Üdvezelve jön elé.

A korlátatlan természet
Vadvirága vagyok én.

Hát azért nekem örökre,
Szépen békét hagyjatok;
Ugysem sok gyümölcsű munka:
Falra borsót hánynotok.
S kedvetek ha jön kötődni,
Ugy kapkodjatok felém:
A természetnek tövíses
Vadvirága vagyok én.

ITEM E' = Ferenczi György és Rackajam: A természet vadvirága

Mit ugattok, mit haraptok
Engem, hitvány ebek!
Torkotokba, hogy megfúltok,
Oly kemény koncot vetek.
Nyirbáljatok üvegházak
Satnya sarjadékain;
A korlátatlan természet
Vadvirága vagyok én.

Irigyeim sokan vannak
mint a kutyák, úgy ugatnak

Nem verték belém tanítók
Bottal a költészetet,
Iskolai szabályoknak
Lelkem sosem engedett.
Támaszkodják szabályokra,
Ki szabadban félve mén.
A korlátatlan természet
Vadvirága vagyok én.

Nem virítok számotokra,
Árva finnyás kóficok!
Kiknek gyöngé, kényes, romlott
Gyomra mindjárt háborog;
Van azért, ki ép izléssel
Üdvezelve jön elé.
A korlátatlan természet
Vadvirága vagyok én.

Irigyeim sokan vannak
Mint a kutyák, úgy ugatnak

Hát azért nekem örökre,
Szépen békét hagyjatok;
Ugysem sok gyümölcsű munka:
Falra borsót hánynotok.
S kedvetek ha jön kötődni,
Ugy kapkodjatok felém:
A természetnek tövíses
Vadvirága vagyok én.

A természet korlátatlan
Vadvirága vagyok én

A természet korlátatlan
Vadvirága vagyok én

A természet korlátatlan
Vadvirága vagyok én

A II. alkorpusz szövegei

ITEM F = Ady Endre: Harc a Nagyúrral

Megöl a disznófejű Nagyúr,
Éreztem, megöl, ha hagyom,
Vigyorgott rám és ült meredten:
Az aranyon ült, az aranyon,
Éreztem, megöl, ha hagyom.

Sertés testét, az undokot, én
Simogattam. Ő remegett.
»Nézd meg, ki vagyok« (súgtam néki)
S meglékeltem a fejemet,
Agyamba nézett s nevetett.

(Vad vágyak vad kalandorának
Tart talán?) S térdre hulltam ott.
A zúgó Élet partján voltunk,
Ketten voltunk, alkonyodott:
»Add az aranyod, aranyod.«

»Engem egy pillanat megölhet,
Nekem már várni nem szabad,
Engem szólítanak útra, kéjre
Titokzatos hívó szavak,
Nekem már várni nem szabad.«

»A te szivedet serte védi,
Az én belsőm fekély, galád.
Az én szívem mégis az áldott:
Az Élet marta fel, a Vágy.
Arany kell. Mennem kell tovább.«

»Az én jachtomra vár a tenger,
Ezer sátor vár énreám,
Idegen nap, idegen balzsam,

Idegen mámor, új leány,
Mind énreám vár, énreám.«

»Az egész élet bennem zihál,
Minden, mi új, felém üget,
Szent zűrzavar az én sok álmom,
Neked minden álmod süket,
Hasítsd ki hát aranyszügyed.«

Már ránk szakadt a bús, vak este.
Én nyöszörögtem. A habok
Az üzenetet egyre hozták:
Várunk. Van-e már aranyod?
Zúgtak a habok, a habok.

És összecsaptunk. Rengett a part,
Husába vájtam kezemet,
Téptem, cibáltam. Mindhiába.
Aranya csörgött. Nevetett.
Nem mehetek, nem mehetek.

Ezer este múlt ezer estre,
A vérem hull, hull, egyre hull,
Messziről hívnak, szólongatnak
És mi csak csatázunk vadul:
Én s a disznófejű Nagyúr.

ITEM F' = Téveszme: Harc a Nagyúrral

Megöl a disznófejű Nagyúr,
Éreztem, megöl, ha hagyom,
Vigyorgott rám és ült meredten:
Az aranyon ült, az aranyon,

(Vad vágyak vad kalandorának
Tart talán?) S térdre hulltam ott.
A zúgó Élet partján voltunk,
Ketten voltunk, alkonyodott:
»Add az aranyod, aranyod.«

»Engem egy pillanat megölhet,
Nekem már várni nem szabad,
Engem szólítanak útra, kéjre
Titokzatos hívó szavak,
Nekem már várni nem szabad.«

»Az én jachtomra vár a tenger,
Ezer sátor vár énreám,
Idegen nap, idegen balzsam,
Idegen mámor, új leány,
Mind énreám vár, énreám.«

»Az egész élet bennem zihál,
Minden, mi új, felém üget,
Szent zűrzavar az én sok álmom,
Neked minden álmod süket,
Hasítsd ki hát aranyszügyed.«

Már ránk szakadt a bús, vak este.
Én nyöszörögtem. A habok
Az üzenetet egyre hozták:
Várunk. Van-e már aranyod?
Csak zúgtak a habok, zúgtak a habok.

És összezsáptunk. Rengett a part,
Husába vájtam kezemet,
Téptem, cibáltam. Mindhiába.

Aranya csörgött. Nevetett.
Nem mehetek, nem mehetek.

Ezer este múlt ezer estre,
A vérem hull, hull, egyre hull,
Messziről hívnak, szólongatnak
És mi csak csatázunk vadul:
Én s a disznófejű Nagyúr.

Messziről hívnak, szólongatnak
És mi csak csatázunk vadul:
Én s a disznófejű Nagyúr.

ITEM G = Csokonai Vitéz Mihály: A reményhez

Földiekkel játszó
Égi tűnemény,
Istenségnek látszó
Csalfa, vak Remény!
Kit teremt magának
A boldogtalan,
S mint védangyalának,
Bókol úntalan.
Síma száddal mit kecsegtetsz?
Mért nevetsz felém?
Kétes kedvet mért csepegtetsz
Még most is belém?
Csak maradj magadnak!
Biztatóm valál;
Hittem szép szavadnak:
Mégis megcsalál.

Kertem nárcisokkal
Végig ültetéd;
Csörgő patakokkal

Fáim éltetéd;
Rám ezer virággal
Szórtad a tavaszt
S égi boldogsággal
Fűszerezted azt.
Gondolatim minden reggel,
Mint a fürge méh,
Repkedtek a friss meleggel
Rózsáim felé.
Egy híjját esmértem
Öröimnek még:
Lilla szívét kértem;
S megadá az ég.

Jaj, de friss rózsáim
Elhervadtanak;
Forrásim, zöld fáim
Kiszáradtanak;
Tavaszm, vígságom
Téli búra vált;
Régi jó világom
Méltatlanra szállt.
Óh! csak Lillát hagytad volna
Csak magát nekem:
Most panaszra nem hajolna
Gyászos énekem.
Karja közt a búkat
Elfelejténém,
S a gyöngykoszorúkat
Nem irígyleném.

Hagyj el, óh Reménység!
Hagyj el engemet;
Mert ez a keménység

Úgyis eltemet.
Érzem: e kétségbe
Volt erőm elhagy,
Fáradt lelkem égbe,
Testem földbe vágy.
Nékem már a rét hímetlen,
A mező kisült,
A zengő liget kietlen,
A nap éjre dült.
Bájos lágú trillák!
Tarka képzetek!
Kedv! Remények! Lillák!
Isten véletek!

ITEM G' = MC Pita Ramos: A reményhez

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Földiekkel játszó
Égi tünemény,
Istenségnek látszó
Csalfa, vak Remény!
Kit teremtet magának
A boldogtalan,
S mint védangyalának,
Bókol untalan.
Sima száddal mit kecsegtetsz?
Mért nevetsz felém?
Kétes kedvet mért csepegtetsz
Még most is belém?
Csak maradj magadnak!
Biztatóm valál;
Hittem szép szavadnak:

Mégis megcsalál.

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Nincs sírás

Kertem nárciszokkal

Végig ültetéd;

Csörgő patakokkal

Fáim éltetéd;

Rám ezer virággal

Szórtad a tavaszt

S égi boldogsággal

Fűszerezted azt.

Gondolatim minden reggel,

Mint a fürge méh,

Repkedtek a friss meleggel

Rózsáim felé.

Egy híjját esmértem

Örömmnek még:

Lilla szívét kértem;

S megadá az ég.

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Jaj, de friss rózsáim

Elhervadtanak;

Forrásim, zöld fáim

Kiszáradtanak;

Tavaszm, vígságom

Téli búra vált;

Régi jó világom
Méltatlanra szállt.
Óh! csak Lillát hagytad volna
Csak magát nekem:
Most panaszra nem hajolna
Gyászos énekem.
Karja közt a búkat
Elfelejténém,
S a gyöngykoszorúkat
Nem (nem) irigyleném.

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás
Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás
Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás
Nincs sírás

Hagyj el, óh Reménység!
Hagyj el engemet;
Mert ez a keménység
Úgyis eltemet.
Érzem: e kétségbe
Volt erőm elhagy,
Fáradt lelkem égbe,
Testem földbe vágy.
Nékem már a rét hímetlen,
A mező kisült,
A zengő liget kietlen,
A nap éjre dült.
Bájos lágy trillák!
Tarka képzetek!
Kedv! Remények! Lillák!
Isten véletek!
Isten véletek!
Isten véletek!

Isten véletek!

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Csak annyit mondok, ha nincs nő nincs sírás

Nincs nő, nincs sírás

Nincs nő, nincs sírás

ITEM H = Ady Endre: Párisban járt az Ősz

Párisba tegnap beszökött az Ősz.

Szent Mihály útján suhant nesztelen,

Kánikulában, halk lombok alatt

S találkozott velem.

Ballagtam éppen a Szajna felé

S égtek lelkemben kis rőzse-dalok:

Füstösek, furcsák, búsak, bíborak,

Arról, hogy meghalok.

Elért az Ősz és súgott valamit,

Szent Mihály útja beleremegett,

Züm, züm: röpködtek végig az uton

Tréfás falevelek.

Egy perc: a Nyár meg sem hőkölt belé

S Párisból az Ősz kacagva szaladt.

Itt járt, s hogy itt járt, én tudom csupán

Nyögő lombok alatt.

ITEM H' = Kávészünet: Párizsban járt az Ősz

Párizsba tegnap beszökött az Ősz.

Szent Mihály útján suhant nesztelen,

Kánikulában, halk lombok alatt

S találkozott velem.

Ballagtam éppen a Szajna felé

S égtek lelkemben kis rőzse-dalok:

Füstösek, furcsák, búsak, bíborak,

Arról, hogy meghalok.

Egy perc: a Nyár meg sem hőkölt belé

Párizsból az Ősz kacagva szaladt.

Itt járt, s hogy itt járt, én tudom csupán

Nyögő lombok alatt.

Elért az Ősz és súgott valamit,

Szent Mihály útja beleremegett,

Züm, züm: röpködtek végig az uton

Tréfás falevelek.

Egy perc: a Nyár meg sem hőkölt belé

S Párizsból az Ősz kacagva szaladt.

Itt járt, s hogy itt járt, én tudom csupán

Nyögő lombok alatt.

Egy perc: a Nyár meg sem hőkölt belé

S Párizsból az Ősz kacagva szaladt.

Itt járt, s hogy itt járt, én tudom csupán

Nyögő lombok alatt.

Egy perc: a Nyár meg sem hőkölt belé

S Párizsból az Ősz kacagva szaladt.

Itt járt, s hogy itt járt, én tudom csupán
Nyögő lombok alatt.

ITEM I = József Attila: Világ megokolt utálata

Nincs itt semmi szép, mert nincs igazság,
Kenyér-anyót veri az alkohol.

Elvonult a szép lélek-magasság
S ifjú apácaszívként haldokol.

Don Quijottként girhes koronánkon
Okos Panzákkal harcolunk s bután.

Nincsen illat sehol a világon,
Hullák rothadnak Volgán és Dunán.

Ó az Ember!! - hagyja karosulni
Az eszmét a butaság szöllején.

S mint ki vágy Krisztus sebébe nyúlni,
Ugy undorodok magamtól is én.

Aromaként öleli itt minden
Magába át a gyűlölet-ködöt.

Nagyon utálkozhatott az Isten,
Hogy ilyen csúnya planétát köpött!

ITEM I' = Hétköznapi CSAlódások: A világ megokolt utálata

Nincs itt semmi szép, mert nincs igazság,
Kenyér-anyót veri az alkohol.

Kenyér-anyót veri az alkohol.

Elvonult a szép lélek-magasság
S ifjú apácaszívként haldokol.

S ifjú apácaszívként haldokol.

Don Quijottként girhes koronánkon
Okos Panzákkal harcolunk s bután.

Okos Panzákkal harcolunk s bután.

Nincsen illat sehol a világon,
Hullák rothadnak Volgán és Dunán.

Hullák rothadnak Volgán és Dunán.

Ó az Ember!! - hagyja karosulni
Az eszmét a butaság szöllején.

Az eszmét a butaság szöllején.

S mint ki vágy Krisztus sebébe nyúlni,
Ugy undorodok magamtól is én.

Ugy undorodok magamtól is én.

Aromaként öleli itt minden
Magába át a gyűlölet-ködöt.

Magába át a gyűlölet-ködöt.

Nagyon utálkozhatott az Isten,
Hogy ilyen csúnya planétát köpött!

Hogy ilyen csúnya planétát köpött!

ITEM J = Petőfi Sándor: A farkasok dala

Süvölt a zivatar
A felhős ég alatt,
A tél iker fia,
Eső és hó szakad.

Kietlen pusztaság
Ez, amelyben lakunk;
Nincs egy bokor se', hol
Meghúzhatnók magunk.

Itt kívül a hideg,
Az éhség ott belül,
E kettős üldözőnk
Kinoz kegyetlenül;

S amott a harmadik:
A töltött fegyverek.
A fehér hóra le
Piros vérünk csepeg.

Fázunk és éhezünk
S átlóve oldalunk,
Részünk minden nyomor...
De szabadok vagyunk!

ITEM J' = Akela: Farkasok dala

Süvölt a zivatar
A felhős ég alatt,
A tél iker fia,
Eső és hó szakad.

Kietlen pusztaság

Ez, amelyben lakunk;
Nincs egy bokor se', hol
Meghúzhatnók magunk.

Itt kívül a hideg,
Az éhség ott belül,
E kettős üldözők
Kinoz kegyetlenül;

Fázunk és éhezünk
S átlőve oldalunk,
Részünk minden nyomor...
De szabadok vagyunk!

Fázunk és éhezünk
S átlőve oldalunk,
Részünk minden nyomor...
De szabadok vagyunk!

Amott a harmadik:
A töltött fegyverek.
A fehér óra le
Piros vérünk csepeg.

Fázunk és éhezünk
S átlőve oldalunk,
Részünk minden nyomor...
De szabadok vagyunk!

Fázunk és éhezünk
S átlőve oldalunk,
Részünk minden nyomor...
De szabadok vagyunk!

A III. alkorpusz szövegei

ITEM K = Petőfi Sándor: Megy a juhász számáron

Megy a juhász számáron,
Földig ér a lába;
Nagy a legény, de nagyobb
Boldogtalansága.

Gyepes hanton furulyált,
Legelészett nyája.
Egyszercsak azt hallja, hogy
Haldoklik babája.

Fölpattan a számárra,
Hazafelé vágat;
De már későn érkezett,
Csak holttestet láthat.

Elkeseredésében
Mi telhetett tőle?
Nagyot ütött botjával
A számár fejére.

ITEM K' = Bélga: Megy a juhász számáron

Megy a juhász a számáron, bő gatya
Földig ér a lába, bő gatya
Nagy a legény, de nagyobb, bő gatya
Boldogtalansága, bő gatya

Megy a juhász a számáron, bő gatya
Földig ér a lába, bő gatya
Nagy a legény, de nagyobb, bő gatya
Boldogtalansága, bő gatya

Gyepes hanton furulyált
Legelészett nyája
Egyszer csak azt hallja, hogy
Haldoklik babája

Szétnézett a pusztába
Megállt a levegő
Az égen egy csíkot húz
Egy sárga repülő

Megy a juhász a számáron, bő gatya
Földig ér a lába, bő gatya
Nagy a legény, de nagyobb, bő gatya
Boldogtalansága, bő gatya

Megy a juhász a számáron, bő gatya
Földig ér a lába, bő gatya
Nagy a legény, de nagyobb, bő gatya
Boldogtalansága, bő gatya

Fölpattan a számárra
Hazafelé vágat
De már későn érkezett
Csak holttestet láthat

Ipari forradalom
Feltalálták a villanypásztort
Tanulj szakmát juhász
Megszűnt az állásod!

Megy a juhász a számáron, bő gatya
Földig ér a lába, bő gatya
Nagy a legény, de nagyobb, bő gatya

Boldogtalansága, bő gatya

Megy a juhász a számáron, bő gatya

Földig ér a lába, bő gatya

Nagy a legény, de nagyobb, bő gatya

Boldogtalansága, bő gatya

Elkeseredésében

Mi telhetett tőle?

Nagyot ütött botjával

A szamár fejére

Szabad kőművesek

Vigasztalták meg

Beavatták őt és

Így polgár lett belőle

Megy a juhász a számáron, bő gatya

Földig ér a lába, bő gatya

Nagy a legény, de nagyobb, bő gatya

Boldogtalansága, bő gatya

Megy a juhász a számáron, bő gatya

Földig ér a lába, bő gatya

Nagy a legény, de nagyobb, bő gatya

Boldogtalansága, bő gatya

Jön a juhász a házba, bő gatya

A lírai realista, bő gatya

Még a vonaton is írja, bő gatya

Arany Lacinak is lesz, bő gatya

Jön a juhász a házba, bő gatya

A lírai realista, bő gatya

Még a vonaton is írja, bő gatya

Arany Lacinak is lesz, bő gatya

ITEM L = Arany János: A walesi bárdok

Edward király, angol király

Léptet fakó lován:

Hadd látom, úgymond, mennyit ér

A velszi tartomány.

Van-e ott folyó és földje jó?

Legelőin fű kövér?

Használt-e a megöntözés:

A pártos honfivér?

S a nép, az istenadta nép,

Ha oly boldog-e rajt'

Mint akarom, s mint a barom,

Melyet igába hajt?

Felség! valóban koronád

Legszebb gyémántja Velsz:

Földet, folyót, legelni jót,

Hegy-völgyet benne lelsz.

S a nép, az istenadta nép

Oly boldog rajta, Sire!

Kunyhói mind hallgatva, mint

Megannyi puszta sir.

Edward király, angol király

Léptet fakó lován:

Körötte csend amerre ment,

És néma tartomány.

Montgomery a vár neve,

Hol aznap este szállt;

Montgomery, a vár ura,

Vendégli a királyt.

Vadat és halat, s mi jó falat

Szem-szájnak ingere,

Sürgő csoport, száz szolga hord,
Hogy nézni is tereh;
S mind, amiket e szép sziget
Ételt-italt terem;
S mind, ami bor pezsegve forr
Túl messzi tengeren.
Ti urak, ti urak! hát senkisé
Koccint értem pohárt?
Ti urak, ti urak!... ti velsz ebek!
Ne éljen Eduárd?
Vadat és halat, s mi az ég alatt
Szem-szájnak kellemes,
Azt látok én: de ördög itt
Belül minden nemes.
Ti urak, ti urak, hitvány ebek!
Ne éljen Eduárd?
Hol van, ki zengje tetteim –
Elő egy velszi bárd!
Egymásra néz a sok vitéz,
A vendég velsz urak;
Orcáikon, mint félelem,
Sápadt el a harag.
Szó bennszakad, hang fennakad,
Lehellet megszegik. –
Ajtó megől fehér galamb,
Ősz bárd emelkedik.
Itt van, király, ki tetteidet
Elzengi, mond az agg;
S fegyver csörög, haló hörög
Amint húrjába csap.
"Fegyver csörög, haló hörög,
A nap vértóba száll,
Vérszagra gyűl az éji vad:
Te tetted ezt, király!

Levágva népünk ezrei,
Halomba, mint kereszt,
Hogy sirva tallóz aki él:
Király, te tetted ezt!"
Máglyára! el! igen kemény –
Parancsol Eduárd –
Ha! lágyabb ének kell nekünk;
S belép egy ifju bárd.
"Ah! lágyan kél az esti szél
Milford-öböl felé;
Szüzek siralma, özvegyek
Panasza nyög belé.
Ne szülj rabot, te szűz! anya
Ne szoptass csecsemőt!..."
S int a király. S elérte még
A máglyára menőt.
De vakmerőn s hivatlanúl
Előáll harmadik;
Kobzán a dal magára vall,
Ez íge hallatik:
"Elhullt csatában a derék –
No halld meg Eduárd:
Neved ki diccsel ejtené,
Nem él oly velszi bárd.
Emléke sír a lanton még –
No halld meg Eduárd:
Átok fejedre minden dal,
Melyet zeng velszi bárd."
Meglátom én! - S parancsot ad
Király rettenettest:
Máglyára, ki ellenszegül,
Minden velsz énekest!
Szolgái szét száguldanak,
Ország-szerin, tova.

Montgomeryben így esett
A híres lakoma. –
S Edward király, angol király
Vágtat fakó lován;
Körötte ég földszint az ég:
A velszi tartomány.
Ötszáz, bizony, dalolva ment
Lángsírba velszi bárd:
De egy se birta mondani
Hogy: éljen Eduárd. –
Ha, ha! mi zúg?... mi éji dal
London utcáin ez?
Felköttem a lord-majort,
Ha bosszant bármi nesz!
Áll néma csend; légy szárnya bent,
Se künn, nem hallatik:
"Fejére szól, ki szót emel!
Király nem alhatik."
Ha, ha! elő síp, dob, zene!
Harsogjon harsona:
Fülembe zúgja átkait
A velszi lakoma...
De túl zenén, túl síp-dobon,
Riadó kürtön át:
Ötszáz énekli hangosan
A vértanúk dalát.

ITEM L' = Red Bull Pilvaker: Walesi bárdok

Edward, király, ugyan, mondd már, ki raj?
A gúnya supersukár, veled sok gádzsi van
Kétes hírű alakok, halak, finom falatok
Ha borból lenne, húzóra meginnék egy patakot
Tied a föld, meg a folyók is
Elmehténénk egyszer aranyröggel jojózni

A fakó lovad megvan még?

Mer' én a helyedbe' ilyen helyen nem laknék

Tudok jobbat, Montgomery a vár neve

Jártam ott egy pár hete, az út a boldogság fele

Édes élet, hol a csajok szépek, paráznák

Dicső szavaktól zeng a mézeskalácsház

Ez a király, komám, ahogy gázt ad fakó lován?

A sok féktelen lakomán lassan megkormol ám

Meg se nyikkan majd a kerék, rendre fújja csak, hogy elég

A sok paripa lelép, elhullt csatában a derék

Ez a király, komám, ahogy gázt ad fakó lován?

A sok féktelen lakomán lassan megkormol ám

Meg se nyikkan majd a kerék, rendre fújja csak, hogy elég

A sok paripa lelép, elhullt csatában a derék

Na nézd meg, ahogy léptet fakó lován közénk be

Nem is vágja, mik mennek, csak kicsit körbenézne

Adjon pacsit arcocskádra paripádnak farpofája

Hátad mögött hahotáznak, mit keresel e tartományba'

Hol borból van folyó, és isszák is, mer' YOLO

A minőségi túl költséges, és nincs arany tojó

Kell a lélek öntözése, nehogy elhervadjon

Minden egyes napon a kedvjavításra okot kapok

Sok boldog fiatal heverőin fű kövér

Plusz zsebpénzért ügyködés, jó terméssel trükközés

És elég sok az olyan, kinek a te nevedről, Edward

A csávó jut eszébe, aki megcsinálta Bellát!

Ez a király, komám, ahogy gázt ad fakó lován?

A sok féktelen lakomán lassan megkormol ám

Meg se nyikkan majd a kerék, rendre fújja csak, hogy elég

A sok paripa lelép, elhullt csatában a derék

Ez a király, komám, ahogy gázt ad fakó lován?

A sok féktelen lakomán lassan megkormol ám
Meg se nyikkan majd a kerék, rendre fújja csak, hogy elég
A sok paripa lelép, elhullt csatában a derék

Néma csend, ha van, senki nem szegül ellen
Rab nem leszek, me' nem erre születtem
Összetett sztori, de elmondom szimplán is
Koccolok, csoki, me' rád koccintás nincs
A neved rég ejtették diccsel
De jóba' vagy az arannyal, a giccsel, a bilinccsel
Harsona harsog, elfordulnak a szolgák
Csoda kéne, hogy az ebeid ezt helyrehozzák
Fegyver akad, igaz szóból is lehet elég
Nem láttuk kérdésesnek a csata kimenetelét
Hiába dumált Eduárd, nem cselédje a csoda
Így esett meg egykoron az a híres lakoma

Ez a király, komám, ahogy gázt ad fakó lován?
A sok féktelen lakomán lassan megkormol ám
Meg se nyikkan majd a kerék, rendre fújja csak, hogy elég
A sok paripa lelép, elhullt csatában a derék
Ez a király, komám, ahogy gázt ad fakó lován?
A sok féktelen lakomán lassan megkormol ám
Meg se nyikkan majd a kerék, rendre fújja csak, hogy elég
A sok paripa lelép, elhullt csatában a derék

ITEM M = Radnóti Miklós: Bájoló

Rebbenő szemmel
ülök a fényben,
rózsafa ugrik
át a sövényen,
ugrik a fény is,
gyúlik a felleg,
surran a villám,

s már feleselget
fenn a magasban
dörgedelem
vad dörgedelemmel.

Kékje lehervad
lenn a tavaknak,
s tükre megárad.
Jöjj be a házba,
vesd le ruhádat,
már esik is kint,
vesd le az inged.
Mossa az eső
össze szívünket.

ITEM M' = Suhancos: Bájoló

Rebbenő szemmel ülök a fényben,
Rózsafa ugrik át a sövényen,
Ugrik a fény is, gyúlik a felleg,
Surran a villám, s már feleselget.
S már feleselget, fenn a magasban,
Fenn a magasban dörgedelem vad,
Dörgedelem vad, dörgedelemmel,
Dörgedelemmel, s kékje lehervad.
S kékje lehervad, lenn a tavaknak,
Lenn a tavaknak, s tükre megárad.
S tükre megárad, jöjj be a házba,
Jöjj be a házba, vesd le ruhádat.
Vesd le ruhádat, már esik is kinn,
Már esik is kinn, már esik is kinn.
Vesd le az inged, mossa az eső,
Mossa az eső össze szívünket.

Én hiszek Istenben, bár tudom ez nagy balgaság,

És csak neki zenélek, mégis mások hallgatják,
Talán engem ki sem szűrt a több milliárd közül,
Talán amíg ki nem szúr, talán addig örül.
Én hiszek benned, még mindig, bármit mondtam,
És igaz, ami igaz, mikor adtam is csak loptam.
Elvettem tőled mindent, minden csepp reményed,
Már te is csak áhítod, tudod, a lelki szegények.
Én így születtem, látok, de a vak nyelvét is értem,
Azért beszélek így, mert hazudni mindig féltem.
Hogy a mennybe jutok kétlem, mert árnyékod íve
Ágyékom kigáncsolta és visszalőttem a szívre.
Én hiszem, hogy van Isten, mert mi mástól lehetne,
Hogy mindazt amit láttam végül mégis nevetve
Mesélem és karjaid mégis újra ölelnek,
Hogy álmaim a sárból minden reggel fölkelnek.
Én hiszem, hogy a sorsom sajnálja a sorsát,
Hisz' ki taposna szívesen tövis nélküli rózsát?
Én hiszem, minden egyes ember angyalnak születik,
És Isten arról álmodik, hogy nem mindig csak követik.
Hanem egy szép napon majd utolérük páran,
Akik rendet tesznek itt lent ebben a világban.
Én hiszem, hogy Te lehetsz az, ki felvezet a csúcsra,
Hisz' nálad van az ajtó, tessék, itt a kulcsa.

Rebbenő szemmel ülök a fényben,
Rózsafa ugrik át a sövényen,
Ugrik a fény is, gyűlik a felleg,
Surran a villám, s már feleselget.
S már feleselget, fenn a magasban,
Fenn a magasban dörgedelem vad,
Dörgedelem vad, dörgedelemmel,
Dörgedelemmel, s kékje lehervad.
S kékje lehervad, lenn a tavaknak,
Lenn a tavaknak, s tükre megárad.

S tükre megárad, jöjj be a házba,
Jöjj be a házba, vedd le ruhádat.
Vedd le ruhádat, már esik is kinn,
Már esik is kinn, már esik is kinn.
Vedd le az inged, mossa az eső,
Mossa az eső össze szívünket.

ITEM N = Petőfi Sándor: Szeptember végén

Még nyílnak a völgyben a kerti virágok,
Még zöldel a nyárfa az ablak előtt,
De látod amottan a téli világot?
Már hó takará el a bérci tetőt.
Még ifju szívemben a lángsugarú nyár
S még benne virít az egész kikelet,
De íme sötét hajam őszbe vegyül már,
A tél dere már megüté fejemet.

Elhull a virág, eliramlik az élet...
Úlj, hitvesem, úlj az ölembe ide!
Ki most fejedet kebelemre tevéd le,
Holnap nem omolsz-e sirom fölibe?
Oh mondd: ha előbb halok el, tetemimre
Könnyezve borítasz-e szemfödelet?
S rábírhat-e majdan egy ifju szerelme,
Hogy elhagyod érte az én nevemet?

Ha eldobod egykor az özvegyi fátyolt,
Fejfámra sötét lobogóul akaszd,
Én feljövök érte a síri világból
Az éj közepén, s oda leviszem azt,
Letörlni véle könyűimet érted,
Ki könnyeden elfeledéd hivedet,
S e szív sebeit bekötözni, ki téged
Még akkor is, ott is, örökre szeret!

ITEM N' = MC Pita Ramos: Szeptember végén (Petőfi hard version)

Vogel Ádámot kérném a táblához, mai téma Petőfi!

De de de tanár úr ez így, aj jaj.

Nincs de a mai téma Petőfi!

Petőfi? Hát ő, van az az MC Pita ilyen feldolgozásokat csinál.

Vágja?

Nem vágom de ha nem kezd kiágom!

Há-Há-Há, Há-Há-Há! Tanár úr chekelje a dolgot jó?

Még nyílnak a völgyben a kerti virágok,
Még zöldel a nyárfa az ablak előtt,
De látod amottan a téli világot?
Már hó takará el a bérci tetőt.
Még ifju szivemben a lángsugarú nyár
S még benne virít az egész kikelet,
De íme sötét hajam őszbe vegyül már,
A tél dere már megüté fejemet.

Amíg Petőfi szól nálam nincsen gáz

Amíg a zene lüktet nálam nincsen gáz

Amíg az érzés hajt nálam nincsen gáz

Ez itt most barátom a Pita Ramos láz

Tanár úr hogy, hogy, hogy, gondolja a a a tracket?

Vogel maradjon má'! Na mutasson még egy kicsit ebből.

Elhull a virág, eliramlik az élet...
Úlj, hitvesem, úlj az ölembe kérlek!
Ki most fejedet kebelemre tevéd le,
Holnap nem omolsz-e sirom fölibe?
Oh mondd: ha előbb halok el, tetemimre
Könnyezve borítasz-e szemfödelet?
S rábírhatsz-e majdan egy ifju szerelme,
Hogy elhagyod érte az én nevemet?

Amíg Petőfi szól nálam nincsen gáz
Amíg a zene lüktet nálam nincsen gáz
Amíg az érzés hajt nálam nincsen gáz
Ez itt most barátom a Pita Ramos láz

Amíg Petőfi szól nálam nincsen gáz
Amíg a zene lüktet nálam nincsen gáz
Amíg az érzés hajt nálam nincsen gáz
Ez itt most barátom a Pita Ramos láz

Ha eldobod egykor az özvegyi fátyolt,
Fejfámra sötét lobogóul akaszd,
Én feljövök érte a síri világból
Az éj közepén, s oda leviszem azt,
Letörlni véle könnyűimet érted,
Ki könnyeden elfeledéd hivedet,
S e szív sebeit bekötözni, ki téged
Még akkor is, ott is, örökre szeret!

Amíg Petőfi szól nálam nincsen gáz
Amíg a zene lüktet nálam nincsen gáz
Amíg az érzés hajt nálam nincsen gáz
Ez itt most barátom a Pita Ramos láz

Amíg Petőfi szól nálam nincsen gáz
Amíg a zene lüktet nálam nincsen gáz
Amíg az érzés hajt nálam nincsen gáz
Ez itt most barátom a Pita Ramos láz

Ja Ja Ja Ja Ja Jo...

Hát ő körülbelül ennyi lett volna a Petőfi feleletem.

Na menjen a helyére majd megbeszéljük.

He-He-He na na na na na...

Köszönöm a négyest, köszönöm a négyest
Köszönöm szépen, hogy átmentem tényleg
Köszönöm a négyest, köszönöm a négyest
Köszönöm szépen, hogy görbült, de tényleg
Na görbül a, görbül a, görbül a, jegy, görbül a
Na most görbül a jegy, hát most görbül, de négyes
Engem nem érdekel, de most tényleg...

ITEM O = Petőfi Sándor: Egy gondolat bánt engemet...

Egy gondolat bánt engemet:

Ágyban, párnák közt halni meg!
Lassan hervadni el, mint a virág,
Amelyen titkos féreg foga rág;
Elfogyini lassan, mint a gyertyaszál,
Mely elhagyott, üres szobában áll.
Ne ily halált adj, istenem,
Ne ily halált adj énnekem!
Legyek fa, melyen villám fut keresztül,
Vagy melyet szélvész csavar ki tövestül;
Legyek kőszirt, mit a hegyről a völgybe
Eget-földet rázó mennydörgés dönt le...
Ha majd minden rabszolga-nép
Jármát megunva síkra lép
Pirosló arccal és piros zászlókkal
És a zászlókon eme szent jelszóval:
„Világ szabadság!”
S ezt elharsogják,
Elharsogják kelettől nyugatig,
S a zsarnokság velök megütközik:
Ott essem el én,
A harc mezején,
Ott folyjon az ifjúi vér ki szivemből,
S ha ajkam örömteli végszava zendül,
Hadd nyelje el azt az acéli zörejt,

A trombita hangja, az ágyudörej,
S holttestemen át
Fújó paripák
Száguldjanak a kivivott diadalra,
S ott hagyjanak engemet összetiporva.
Ott szedjék össze elszórt csontomat,
Ha jön majd a nagy temetési nap,
Hol ünnepélyes, lassu gyász-zenével
És fátyolos zászlók kíséretével
A hősöket egy közös sírnak adják,
Kik érted haltak, szent világszabadság!

ITEM O' = Kozmosz: Világszakadtság

Látod, nem nyílnak a völgyben a kerti virágok
nincs völgy, nincs fa az ablak előtt
Nézed a latyakos téli várost
már hó takará el a Corvintetőt
Odakint ez a fura Európa
csendes nagyon, csendes megint
Elzúgtak, ahogy szoktak az álmok
szívünk tovább ezek szerint

De úgy lesz, ahogy kell
és nem úgy, ahogy akarták
Csak hosszú átmenet
ez a világszakadtság

Úgy lesz, ahogy kell
és nem úgy, ahogy akarták
Csak hosszú átmenet
ez a világszakadtság

Ej! Ej! Ej!
Ej, mi a kő, sok a galiba itt bent

holnaptól tutira figyelem Istent
biztos jó a srác, valami jót ad
ha romlik a kedv, berak egy Guetta-nótát
az este is segít, ha karcol a nappal
a bor kezd valamit a hangulattal
hé, mit csinálsz, ne tedd a poharakat el
mert a sok józanság csak falakat emel
aki mostan nem tart énvelem,
verje meg azt az én istenem,
vigyék el a körmös angyalok
a hazáért iszom, ti is hazáig igyatok
egy gondolat kerget engemet:
ma ne padlót fogjak, hanem melleket
ágyban, párnák közt kapni meg
ez a cél, és nem nyelni a farvizet

Úgy lesz, ahogy kell
és nem úgy, ahogy akarták
Csak hosszú átmenet
ez a világszakadtság

Úgy lesz, ahogy kell
és nem úgy, ahogy akarták
Csak hosszú átmenet
ez a világszakadtság

Látjátok ezt a táncot?
Halljátok e zenét?
Akik még nem tudtátok,
most megtanulhatjátok
hogyan mulat a nép

Emelje az föl lelkeinket,
hogy mi vagyunk magunk a lámpafény,

amely amidőn a többi alszik,
ég a sötétség éjjelén
Nem divat a gálya, sok álarcos árja
fent a pénz, itt lenn a szív az úr
de tisztul a pálya, mert nem ez járja
az ostobaság már visszaszúr

Megjöttünk és diktáljuk az ütemet
látunk mindent és nem hagyunk szünetet
Üzenem fel, most már ügyesen kell
mert roppantul elfogytunk a türelemmel

Megjöttünk és diktáljuk az ütemet
látunk mindent és nem hagyunk szünetet
Üzenem fel, most már ügyesen kell
mert roppantul elfogytunk a türelemmel

Mi már jobban tudjuk, mit tudunk jobban
Bátran fogunk szólni, ha vége
Hangosabbak bennünk a hangok
Ki nem passzol, pakolhat végre

Mert jobban tudjuk, mit tudunk jobban
Bátran fogunk szólni, ha vége
Hangosabbak bennünk a hangok
Ki nem passzol, pakolhat végre